

Seldera
Falešná proroctví

Jan Faltus

2011

Název: Seldera
Podnázev: Falešná prorocství

Autor: Jan Faltus
faltus.honza@gmail.com

Obálka, mapa: Jaroslav Kopecký
Karolína Bílková

Jazyková korektorka: Hana Hůlková

Nakladatelství, sazba, tisk: Martin Stříž, Bučovice
martin@striz.cz
www.striz.cz

Vydání: První, 2011

ISBN 978-80-87106-42-6 (váz.)

Věnováno mojí rodině a přátelům, kteří mě v psaní podporovali a dávali mi nejrůznější rady.

Jan Faltus

Výslovnost	6
Měsíce	6
Předmluva	7

Část I — Příběh vypravěče

Příběh první: O stvoření Seldery	10
Příběh druhý: O elfech, lidech a prvních Baranerech	14
Příběh třetí: O Aktadoře, Mortrarendovi a Smrti	23
Příběh čtvrtý: O čtyřbarevných šachách	31
Golian	37
Smrt si nevybírání	44
Hon na čaroděje	50

Část II — Dětství

Kapitola 1: Dítě v lese	66
Kapitola 2: Melvej a Rajja	70
Kapitola 3: Aktadora a bitva u Zoltreestu	73
Kapitola 4: Rajja a Aktadora	106
Kapitola 5: Lov	116
Kapitola 6: První mrtví	127

Část III — Temná období

Kapitola 1: Woref	142
Kapitola 2: Vězení	172
Kapitola 3: Ruiny a Aréna	198
Kapitola 4: Závod spřežení	233
Kapitola 5: Kouzlení beze slov	244
Kapitola 6: Ruka ve skále	251
Kapitola 7: Šeptající jeskyně	260
Kapitola 8: Rulur	267
Kapitola 9: Poprava	277
Kapitola 10: Cesta do Hormaru	289
Kapitola 11: Chytání magie	309
Kapitola 12: První prosba	314

Konec prvního dílu!

Poděkování	332
------------	-----

„C-co tady t-tedy dělá t-ten obr?“

„Druidi se nakonec rozhodli obry přesunout k jejich háji, kde se jim snaží pomáhat. Možná jednomu z nich Druiddrian poručil, aby ho doprovodil,“ odpověděl Petrakus. „Konec konců sami uvidíte, jaký Druiddrian skutečně je.“

Melvej střídavě přesouval pohled z obra na liche. Zatímco z obrova obličej se dal vyčíst podobný strach, jaký cítil Melvej z něj, na lichovi nebylo poznat vůbec nic. Boj ještě nezačal, ale napětí by se dalo krájet. Šámot si připevnil svůj štít na záda a pevně stiskl meč bastard, se kterým bojoval po celou dobu v aréne.

„Já dnes zabiju obra, to by mi doma nikdo neuvěřil,“ pronesl přesvědčeně.

„Aby obr nezabil tebe,“ řekl jízlivě Melvej.

„Tak to se neboj. Já se postarám o obra, ty si pohraj s naší korunovanou kostičkou. Hodně štěstí.“

„I tobě.“

„Už ses rozloučil se svým přítelíčkem?“ vyštěkl na Melveje lich. „Víš, Smrt už tady postává. Vidím ji, jak na tebe čeká, a já bych jen velmi nerad nechal dámu vyčkávat.“

Melvej se rozhodl, že na jeho řeči nebude reagovat. Kývnutím dal Šámotovi znamení, aby začal. Šámot se s křikem rozběhl ke gigantovi, jenž se při pohledu na řvoucího člověka s mečem v ruce napřáhl kladivem. Šámot uskočil, takže kladivo praštilo se zaduněním o zem, která se celá zatřásla.

Melvej ale neměl čas Šámota sledovat. Lich totiž začal s čarováním. Nejprve na něj vyslal šedou magii, kterou Melvej odklonil směrem k obrovi, do nějž sice narazila, ale na zbroji mu nic nezpůsobila.

Vůdce druidů pokračoval ve svém čarování. Kouzla začal střídát, jednou na něj poslal salvu plamenů, jež Melvej odvrátil vodou tryskající mu z rukou, jindy mezi šedou magii vmísil ohnivou kouli. Melvej se snažil takovými kouzly co možná nejméně uhýbat, aby nespotožboval tolik many, ale ne vždy se mu to kvůli noze dařilo.

Šámot se na druhé straně arény musel vyhýbat nejen obrovým úderům kladiva, ale i jeho metrovým nohám. Obr se snažil ze všech sil, aby se k němu severan nepřiblížil dostatečně blízko. Kdykoliv se už dostal do blízkosti jeho nohou, aby mu mohl poničit brnění, které je chránilo, gigant

vyskočil a oběma nohama dopadl na zem, takže Šámot musel odskočit pryč.

Dlouhou dobu se na něj neusmálo štěstí, až jednou si obr nevšiml, kam Šámot zmizel. Než stačil vyskočit, severan se mu zachytil na jedné z jeho obrovských tkaniček, jimiž měl zavázané vysoké boty.

Kůže, z níž byla bota vyrobena, byla potřena podivnou hustou tekutinou, lepící se na ruce.

Když Severan viděl, jak se obrovy nohy odlepují od země, chtěl seskočit, ale při pohybu po lepidivé kůži zavrával a zapletl se do tkaniček tlustých jako lodní lana.

„Tak to je můj konec,“ pronesl nahlas, jenomže nebyl. Zachytil se tam tak dobře, že to s ním při dopadu jen nepříjemně škublo. Mohl se tedy chopit meče, který se také zamotal.

S mečem v ruce vylezl o kousek výš a bodnul ho obrovi do holeně. Gigant bolestivě zařičel, ale z toho si Šámot nic nedělal. Meč mírně povytáhl a pokračoval svůj řez až k samé špičce, takže se bota rozpadla. Mezitím se obr vzpamatoval z bolesti a začal nohou prudce škubat, aby ho setřásl.

Už při prvním škubnutí se Šámot neudržel. Padl na zem daleko od svého meče, který ležel dobrých deset metrů od něj, navíc se při pádu dostal do obrova zorného pole. Během chvilky se ve vzduchu objevilo kladivo směřující přímo na něj. Jen tak tak se mu dokázal vyhnout.

Rychle se zvedl ze země, chtěl si pro svůj oblíbený meč dojít, ale gigant se teď s neuvěřitelnou prudkostí oháněl všude kolem sebe. Drtil tak i jiné zbraně válející se na zemi po svých majitelích a mrtvá těla, ze kterých, poté co do nich narazilo jeho obrovské kladivo, zůstávala na zemi rudá kašovitá hmota.

Šámot si sice mohl meč podat telekinezí, ale chtěl si ušetřit co možná nejvíc many, kolik mohl.

„Chytej!“ ozval se najednou Melvej. Jednou rukou odvracel šedou magii od sebe, druhou měl namířenou na meč, jenž se zvedl ze země a přiletěl Šámotovi přímo do nastavené ruky.

„Díky!“ křikl na Melveje. „To jeho brnění je namočený v nějakým sajrajtu, kterej odpuzuje kouzla, takže miř na levou nohu, tam jsem mu rozřízl botu!“

Melvej přikývl, namířil proud magie na obrovu holou nohu zrovna ve chvíli, kdy se gigant napřahoval kladivem, nemohl tedy uhnout. Melvej zasáhl cíl přesně. Arénu naplnil skučivý řev, když se v obrově noze objevila

hluboká rána. Obr se sehnul, pustil kladivo se zaduněním na zem a rukama si zakryl zraněnou nohu, takže už bylo zbytečné na něj posílat šedou magii.

Šámot se ke gigantovi rozeběhl s mečem vysoko zdviženým nad hlavou. Obr se na něj podíval s pohledem plným vzteku. Hmátl po něm rukou. Jeho silné prsty se ovinuly kolem severanova těla. Šámot ze sebe vydal řev, jak ho obrov prsty začaly mačkat, a ucítil také prasknout štít na svých zádech.

Nevěděl, co má dělat. Tlak na jeho tělo se neustále zvětšoval. V poslední chvíli se mu podařilo vyprostit ruce ze sevření a pomocí kouzla vytáhnout dýku schovanou za holeními kryty. Snažil se jí probodnout obrov rukavice, ale její čepel nebyla dostatečně dlouhá. Ve chvíli, kdy se mu už kvůli obrovu stisku špatně dýchalo, ho nenapadlo nic jiného, než ji mrštit přímo do obrova částečně odkrytého obličjeje. Ani nevěřil vlastním očím, když uviděl její hrot zabodávat se do velkého hnědého oka.

Obr zaskučel bolestí, že zraněného oka se mu řinula krev. Přitiskl si obě ruce k obličejí, přičemž Šámota pustil, což Šámot čekal, takže se stačil chytit gigantického palce a sešplhal obrovi po rukách na zátylek. Musel při tom dávat pozor, protože obr sebou v bolestech kymácel, našťěstí se mohl zachytit obrových tlustých tkanic.

Najednou si uvědomil, že vlastně ani neví, jak má to obrovské stvoření zabít. Jeho meč totiž zůstal na zemi, když ho gigant zvedl do výšky. Cítil také, že mu zbývá many asi na jedno kouzlo. Pak povolí i magická obrana, kterou si stáhl tak, aby mu obkreslovala tělo. Tady nahoře se totiž mohl bát jen toho, že mu lich zlomí vaz, i když nevěděl, jestli by to na takovou vzdálenost bylo možné.

Nakonec se rozhodl využít poslední zaklínadlo, aby si podal meč zapíchnutý dole v zemi. Dělal mu velké potíže soustředit se na něj přes všechnu bolest. Poranil si nohy, jednu hlubší ránu cítil v rameni, další bolestivou pohmožděninu měl na žebrech, nepochybně mu obr některá zlomil. Pokusil se všechnu tu bolest nevnímat, což se mu zdálo téměř nemožné, ale přeci jen se mu podařilo se alespoň trochu soustředit. Meč se s klepáním vznesl a nakonec mu po vyčerpání veškeré magické energie skončil v rukách. Pak povolil jednu tkanici, aby se k ní mohl přivázat a rozřízl šev kryjící zezadu krk. Toho si už obr všiml, načež po něm začal chňapat rukama, ale už bylo příliš pozdě. Šámot se napřáhl svým mečem bastardem a prudce ho zabodl přímo do obrova zátylku. Gigantovi se začaly plést nohy. Už nezbývalo moc času. Utáhl tedy tkanici tak, aby se nemohl moc hýbat, až sebou obr praští o zem.

Trvalo to jenom chvíli. Obrovi se zapletly nohy o sebe. Pak začal padat. Šámot se při pádu, který mu připadal neuvěřitelně dlouhý, modlil, aby obr nespadol na záda. Rána o zem byla ohlušující, podobně jako nadšení diváků. Šámot v duchu poděkoval všem bohům, jež znal, protože obr skutečně dopadl na břicho, čímž zvedl spoustu písku ze země.

„Tak, ty šmejde kostnatá, teď je řada na tebe,“ řekl, když vytahoval z obrova krku zakrvácený meč.

Melvej se snažil střídavě věnovat pohled lichovi i Šámotovi, aby mu mohl v případě nutnosti pomoci, ale Druiddrian mu to příliš neulehčoval. Svými kouzly se druidskému vůdci nemohl vůbec rovnat, ani Rulur ho nemohl připravit na to, s čím se musel právě teď potýkat. Druid na něj posílal jeden oranžově zbarvený proud šedé magie za druhým. Dovedl je dokonce rozdvoujovat, takže je Melvej nemohl všechny chytat, ale stále odolával.

„Musím vydržet,“ opakoval si neustále dokola. „Za chvíli se Šámot zbaví obra a pak toho liche společnými silami dostaneme.“

Jenomže Šámotovo počínání s obrem se vůbec nechýlilo ke konci. Jednou mu dokonce musel podat meč, který mu vypadl z ruky, a nemohl si pro něj sám dojít, protože obr se všude kolem oháněl svým kladivem. Nebýt obran kolem ringu, nepochybně by celou arénu zboural. Přesto se Šámotovi podařilo rozříznout mu jednu z jeho bot. Druiddrian na Melveje ve stejnou chvíli, kdy se Šámot zmínil o obrově holé noze, poslal další šedé kouzlo, které se Melvejovi podařilo odklonit právě na odkrytý kus nohy.

Dlouho se pak na Šámota ani nepodíval, protože jeho počínání liche velice naštvalo, takže k němu posílal jedno kouzlo za druhým. Šedou magii na něj Melvej odvracel, což Druiddrian dělal také, tudíž se mezi nimi utvořil téměř neustálý proud oranžového světla, občas přerušovaný jiným druidovým kouzlem.

Během několika chvil Melveje naplnil podivný pocit prázdnoty, k němuž se pomalu začínala přidávat beznaděj. Uvědomil si, že asi takhle podobně se cítili jeho protivníci, když stáli proti němu.

Najednou se obrova postava, kterou viděl jen koutkem oka, začala motat. Lich si toho také všiml, dokonce přestal čarovat. Melvej toho využil a vyslal na něj proud energie, jenž narazil do druidovy obrany. Druiddrian ji tedy nemohl chytit, protože jakmile se šedá magie setká s obranou, už se nedá chytat. To si od Rulura dobře pamatoval.

Název: Seldera
Podnázev: Falešná proctví

Autor: Jan Faltus <faltus.honza@gmail.com>
Obálka, mapa: Jaroslav Kopecký, Karolína Bílková
Nakladatel, sazba, tisk: Nakladatelství Martin Stříž, Bučovice
<martin@striz.cz>, www.striz.cz
TeX poradce: Pavel Stříž
Jazyková korektorka: Hana Hůlková

Vydání: První
Místo vydání: Bučovice
Měsíc a rok vydání: Červen 2011
Počet stran: 334
Náklad: Na přání (print on demand)

Vazba: Vázaná (V8)
Tisk: Tiskárna Develop Ineo⁺ 250P v 600 DPI
Papír: Navigator 90 g/m², Mondi 160 g/m²
Jazyk: Český
Sazba: Vysázeno ve volně dostupném sázecím systému
profesora Knutha TeX pomocí formátu X_YLaTeX
www.tug.org, www.cstug.cz
Fonty: Základní text – Palatino
Nadpisy – Gabriola
Věnování – Promocyja Regular

Web knihy: www.striz.cz/42seldera.php

ISBN 978-80-87106-42-6 (váz.)